

369R1191

28. 6. 69

Επίσημη Έφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αριθ. Ν 156/1

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ (ΕΟΚ) αριθ. 1191/69 ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 26ης Ιουνίου 1969

περί των ενεργειών των Κρατών μελών που αφορούν τις υποχρεώσεις που είναι συνυφασμένες με την έννοια της δημοσίας υπηρεσίας στον τομέα των σιδηροδρομικών, οδικών και εσωτερικών πλωτών μεταφορών

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ,

Έχοντας υπόψη :

τή συνθήκη περί ίδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, και ιδίως τα άρθρα 75 και 94,

τήν απόφαση της 13ης Μαΐου 1965 περί έναρμονίσεως όρισμένων διατάξεων που επηρεάζουν τον ανταγωνισμό στις σιδηροδρομικές, οδικές και εσωτερικές πλωτές μεταφορές⁽¹⁾,

τήν πρόταση της Έπιτροπής,

τή γνώμη της Συνελεύσεως⁽²⁾,τή γνώμη της Οικονομικής και Κοινωνικής Έπιτροπής⁽³⁾,

Έκτιμώντας :

δτι, ένας από τους αντικειμενικούς σκοπούς της κοινής πολιτικής των μεταφορών είναι η κατάργηση των ανισοτήτων που είναι δυνατόν να προκαλέσουν οδωδωδή νόθευση των υποχρεώσεων που είναι συνυφασμένες με την έννοια της δημοσίας υπηρεσίας, και οι όποιες επιβάλλονται στις επιχειρήσεις μεταφορών από τα Κράτη μέλη·

δτι, γι' αυτό τό λόγο, είναι αναγκαίο να καταργηθούν οι υποχρεώσεις δημοσίας υπηρεσίας οι όποιες καθορίζονται στον παρόντα κανονισμό· δτι, όμως, σέ όρισμένες περιπτώσεις είναι βασικό να διατηρηθούν αυτές οι υποχρεώσεις για να εξασφαλισθεί ή παροχή επαρκών υπηρεσιών μεταφοράς· δτι ή επάρκεια των υπηρεσιών μεταφοράς πρέπει να εκτιμηθεί σέ συνάρτηση με την κατάσταση της προσφοράς και ζήτησεως στον τομέα των μεταφορών και με τις ανάγκες της Κοινότητας·

δτι τά καταργητικά αυτά μέτρα δέν επεκτείνονται στις τιμές και στους δρους μεταφοράς που επιβάλλονται στις επιχειρήσεις μεταφοράς επιβατών πρό τό συμφέρον μιάς ή περισσοτέρων ειδικών κατηγοριών επιβατών·

δτι για την εφαρμογή των μέτρων αυτών είναι αναγκαίο να προσδιορισθούν οι διάφορες υποχρεώσεις δημοσίας υπηρεσίας οι όποιες καλύπτονται από τον παρόντα κανονισμό· δτι οι υποχρεώσεις αυτές περιλαμβάνουν την υποχρέωση λειτουργίας, την υποχρέωση μεταφοράς και την υποχρεωτική τιμολόγηση·

δτι είναι αναγκαίο να άφεθεί στα Κράτη μέλη ή πρωτοβουλία να λαμβάνουν μέτρα για την κατάργηση ή διατήρηση των υποχρεώσεων δημοσίας υπηρεσίας· δτι πάντως, επειδή οι υποχρεώσεις αυτές δύνανται να επιβαρύνουν οικονομικά τις επιχειρήσεις μεταφορών οι τελευταίες πρέπει να έχουν τή δυνατότητα να υποβάλλουν στις αρμόδιες αρχές των Κρατών μελών αιτήσεις για την κατάργηση των υποχρεώσεων αυτών·

δτι είναι σκόπιμο να προβλεφθεί ή δυνατότητα των επιχειρήσεων μεταφορών να υποβάλλουν αιτήσεις καταργήσεως των υποχρεώσεων δημοσίας υπηρεσίας, μόνο στην περίπτωση που οι υποχρεώσεις αυτές συνεπάγονται οικονομικά μειονεκτήματα τά όποια προσδιορίζονται σύμφωνα με κοινές διαδικασίες που καθορίζονται σ' αυτό τον κανονισμό·

δτι για να καταστεί δυνατή ή βελτίωση του επιπέδου λειτουργίας, οι επιχειρήσεις μεταφορών πρέπει να δύνανται κατά τήν υποβολή της αίτησεώς τους να προτείνουν τή χρήση ενός άλλου τρόπου μεταφοράς, περισσότερο προσαρμοσμένου στις εν λόγω συγκοινωνιακές ανάγκες·

δτι πρέπει οι αρμόδιες αρχές των Κρατών μελών όταν αποφασίζουν τή διατήρηση υποχρεώσεων δημοσίας υπηρεσίας να δύνανται να συμπεριλαμβάνουν στην απόφασή τους δρους που δύνανται να βελτιώσουν τήν απόδοση των εν λόγω επιχειρήσεων· δτι είναι αναγκαίο όταν οι αρμόδιες αρχές των Κρατών μελών αποφασίζουν τήν κατάργηση των ανωτέρω υποχρεώσεων να δύνανται να προβλέπουν τήν καθιέρωση εναλλακτικής λύσεως, ώστε να εξασφαλιστεί ή παροχή επαρκών υπηρεσιών μεταφοράς·

δτι για να ληφθούν υπόψη τά συμφέροντα όλων των Κρατών μελών πρέπει να καθιερωθεί κοινοτική διαδικασία για τις περιπτώσεις που ή κατάργηση υποχρεώσεως για λειτουργία ή για μεταφορά, θά ήταν δυνατό να συγκρουσθεί με τά συμφέροντα άλλου Κράτους μέλους·

δτι για να γίνει δυνατή ή κατάλληλη μελέτη των αιτήσεων που υποβάλλονται από τις επιχειρήσεις για κατάργηση

(1) ΕΕ αριθ. 88 της 24. 5. 1965, σ. 1600/65.

(2) ΕΕ αριθ. Α 27 της 18. 3. 1968, σ. 18.

(3) ΕΕ αριθ. Α 49 της 17. 5. 1968, σ. 15.

των υποχρεώσεων δημοσίας υπηρεσίας, πρέπει να ταχθεί προθεσμία για την υποβολή αυτών των αιτήσεων, καθώς και για τη μελέτη τους από τα Κράτη μέλη·

δτι σύμφωνα με το άρθρο 5 της απόφασης του Συμβουλίου της 13ης Μαΐου 1965 περί έναρμονίσεως όρισμένων διατάξεων που επηρεάζουν τον ανταγωνισμό στις σιδηροδρομικές, οδικές και έσωτερικές πλωτές μεταφορές, κάθε απόφαση άρμοδιών αρχών περί διατηρήσεως οποιασδήποτε υποχρεώσεως δημοσίας υπηρεσίας κατά την έννοια του παρόντος κανονισμού, συνεπάγεται την υποχρέωση αντισταθμίσεως των οικονομικών βαρών που αυτή ή απόφαση δημιουργεί στις επιχειρήσεις μεταφορών·

δτι τό δικαίωμα των επιχειρήσεων μεταφοράς για αντίσταση των οικονομικών βαρών δημιουργείται από τη στιγμή που ένα Κράτος μέλος αποφασίζει να διατηρήσει την έν λόγω υποχρέωση δημοσίας υπηρεσίας· δτι πάντως, επειδή ο προϋπολογισμός καταρτίζεται σε έτήσια βάση, τό άνωτέρω δικαίωμα δέν δύναται να έγερθεί κατά τη διάρκεια της άρχικης περιόδου εφαρμογής του παρόντος κανονισμού πρό της 1ης Ίανουαρίου 1971· δτι ή ήμερομηνία αυτή δύναται να μετατεθεί σε περίπτωση παρατάσεως των προθεσμιών εξέτασεως των αιτήσεων των επιχειρήσεων μεταφορών·

δτι επιπλέον τό άρθρο 6 της απόφασης του Συμβουλίου της 13ης Μαΐου 1965 περί έναρμονίσεως όρισμένων διατάξεων, που επηρεάζουν τον ανταγωνισμό στις σιδηροδρομικές, οδικές και έσωτερικές πλωτές μεταφορές, προβλέπει δτι τά Κράτη μέλη όφείλουν να αντισταθμίσουν τά οικονομικά βάρη τά όποία αναλαμβάνουν οι επιχειρήσεις μεταφοράς επιβατών, εξαιτίας της εφαρμογής τιμών και όρων μεταφοράς που επιβάλλονται πρός τό συμφέρον μίας ή περισσοτέρων ειδικών κατηγοριών προσώπων· δτι οι έν λόγω αντισταθμιστικές καταβολές πρέπει να άρχίσουν να χορηγούνται από την 1η Ίανουαρίου 1971, ή ήμερομηνία δέ αυτή δύναται να παραταθεί με κοινοτική πράξη για ένα έτος, άν ένα Κράτος μέλος συναντήσει ειδικές δυσκολίες·

δτι ή αντίσταση των οικονομικών βαρών που αναλαμβάνουν οι επιχειρήσεις μεταφορών λόγω της διατηρήσεως των υποχρεώσεων δημοσίας υπηρεσίας πρέπει να γίνει σύμφωνα με κοινές διαδικασίες· δτι, για τόν καθορισμό του ύψους αυτών των αντισταθμιστικών καταβολών πρέπει να ληφθούν υπόψη οι επιπτώσεις τις όποιες θά έχει ή κατάργηση αυτών των υποχρεώσεων στις δραστηριότητες της επιχειρήσεως·

δτι οι διατάξεις του παρόντος κανονισμού πρέπει να εφαρμόζονται σε κάθε περίπτωση έπιβολής νέας υποχρεώσεως δημοσίας υπηρεσίας σε έπιχείρηση μεταφορών·

δτι επειδή βάσει του παρόντος κανονισμού οι αντισταθμιστικές καταβολές χορηγούνται από τά Κράτη μέλη σύμφωνα με κοινές μεθόδους που καθορίζονται σ' αυτό τόν κανονισμό οι αντισταθμίσεις αυτές πρέπει να εξαίρονται από την προκαταρκτική διαδικασία ενημερώσεως που προβλέπεται στό άρθρο 93 παράγραφος 3 της συνθήκης περί ίδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας·

δτι πρέπει να δοθεί ή δυνατότητα στην Έπιτροπή να λαμβάνει από τά Κράτη μέλη κάθε πληροφορία που όφορά την εφαρμογή αυτού του κανονισμού·

δτι για να δύναται τό Συμβούλιο να εξέτάζει την κατάσταση σε κάθε Κράτος μέλος αναφορικά με την εφαρμογή αυτού του κανονισμού, ή Έπιτροπή όφείλει να υποβάλλει σχετική έκθεση στο Συμβούλιο πρό της 31ης Δεκεμβρίου 1972·

δτι κρίνεται σκόπιμο να εξασφαλισθεί ή παροχή έκ μέρους των Κρατών μελών στις επιχειρήσεις μεταφορών των καταλλήλων μέτρων για να δύναται αυτές να προβαίνουν σε παραστάσεις, όσον όφορά τά συμφέροντά τους και σε σχέση με μεμονωμένες αποφάσεις που λαμβάνονται από τά Κράτη μέλη για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού·

δτι ό κανονισμός αυτός εφαρμόζεται πρός τό παρόν στις σιδηροδρομικές επιχειρήσεις των έξι έθνικών επιχειρήσεων σιδηροδρόμων των Κρατών μελών, όσον όφορά δέ τις άλλες επιχειρήσεις μεταφορών και τις επιχειρήσεις που δέν πραγματοποιούν κατά κύριο λόγο τοπικές ή περιφερειακές μεταφορές, τό Συμβούλιο όφείλει να αποφασίσει έντός τριών έτών από την έναρξη ίσχύος αυτού του κανονισμού, τά μέτρα που πρέπει να ληφθούν όσον όφορά τις υποχρεώσεις δημοσίας υπηρεσίας, των μεταφορικών επιχειρήσεων που δέν υπόκεινται στον παρόντα κανονισμό,

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ :

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

Γενικές διατάξεις

Άρθρο 1

1. Τά Κράτη μέλη πρέπει να καταργήσουν όλες τις υποχρεώσεις τις συνυφασμένες με την έννοια της δημοσίας υπηρεσίας, όπως αυτές καθορίζονται στον παρόντα κανονισμό, οι όποιες επιβάλλονται στις σιδηροδρομικές, οδικές και έσωτερικές πλωτές μεταφορές.
2. Πάντως, υποχρεώσεις αυτής της φύσεως είναι δυνατό να διατηρηθούν κατά τό μέτρο που είναι άπαραίτητες για την εξασφάλιση παροχής έπαρκών υπηρεσιών μεταφοράς.
3. Η παράγραφος 1 δέν εφαρμόζεται στις μεταφορές επιβατών, όσον όφορά τις τιμές και τους όρους μεταφοράς που επιβάλλονται από όποιοδήποτε Κράτος μέλος, πρός τό συμφέρον μίας ή περισσοτέρων ειδικών κατηγοριών προσώπων.
4. Τά οικονομικά βάρη που αναλαμβάνουν οι επιχειρήσεις μεταφορών λόγω της διατηρήσεως των υποχρεώσεων που αναφέρονται στην παράγραφο 2, ή της εφαρμογής των τιμών και όρων μεταφοράς που αναφέρονται στην παράγραφο 3, αντισταθμίζονται σύμφωνα με τις κοινές μεθόδους που καθορίζονται σ' αυτό τόν κανονισμό.

Άρθρο 2

1. Ός «υποχρεώσεις δημοσίας υπηρεσίας» νοούνται οι υποχρεώσεις, τίς οποίες οι επιχειρήσεις μεταφορών άν έλάμβανον άποκλειστικά ύπόψη τά δικά τους συμφέροντα δέν θά άνελάμβαναν ή δέν θά άνελάμβαναν στήν ίδια έκταση ή μέ τούς αὐτούς δρους.

2. Οι υποχρεώσεις δημοσίας υπηρεσίας κατά τήν έννοια τής παραγράφου 1 περιλαμβάνουν τήν ύποχρέωση λειτουργίας, τήν ύποχρέωση μεταφορᾶς καί τήν ύποχρεωτική τιμολόγηση.

3. Κατά τήν έννοια τοῦ παρόντος κανονισμοῦ «ύποχρέωση λειτουργίας» νοεῖται ή ύποχρέωση πού έπιβάλλεται στίς επιχειρήσεις μεταφορῶν, νά λαμβάνουν σχετικά μέ όποιαδήποτε γραμμή ή έγκατάσταση τῶν όποίων ή έκμετάλλευση άνατέθηκε σ' αὐτές μέ άδεια ή μέ ισότιμη έξουσιοδότηση, δλα τά άναγκαία μέτρα γιά τήν έξασφάλιση τής παροχῆς ύπηρεσίας μεταφορᾶς, πού πληροί όρισμένα κριτήρια συνέχειας, τακτικότητας καί μεταφορικής δυναμικότητας. Ἡ ύποχρέωση λειτουργίας περιλαμβάνει έπίσης όποιαδήποτε ύποχρέωση λειτουργίας συμπληρωματικών γραμμῶν καθώς καί όποιαδήποτε ύποχρέωση διατηρήσεως σέ καλή κατάσταση τῶν γραμμῶν τοῦ πλεονάζοντος σέ σχέση μέ τίς άνάγκες τοῦ συνολικοῦ δικτύου ύλικοῦ καί τῶν έγκαταστάσεων μετά τήν κατάργηση τῶν γραμμῶν.

4. Κατά τήν έννοια τοῦ παρόντος κανονισμοῦ ός «ύποχρέωση μεταφορᾶς» νοεῖται ή ύποχρέωση τῶν μεταφορικών επιχειρήσεων νά δέχονται καί νά μεταφέρουν έπιβάτες ή έμπορεύματα μέ καθορισμένα κόμιστρα καί μέ καθορισμένους δρους.

5. Κατά τήν έννοια τοῦ παρόντος κανονισμοῦ ός «ύποχρεωτική τιμολόγηση» νοεῖται κάθε ύποχρέωση πού έπιβάλλεται στίς επιχειρήσεις μεταφορῶν νά εφαρμόζουν τίμές πού καθορίζονται ή έγκρίνονται άπό όποιαδήποτε δημόσια άρχή, οι οποίες είναι άντίθετες μέ τά έμπορικά συμφέροντα τής επιχειρήσεως καί οι οποίες προκύπτουν άπό τήν έπιβολή ή τήν άρνηση τροποποιήσεως συγκεκριμένων μέτρων γιά τίς τιμές, ιδιαίτερα γιά όρισμένες κατηγορίες έπιβατῶν ή έμπορευμάτων, ή γιά όρισμένες γραμμές.

Οί διατάξεις τοῦ προηγούμενου εδαφίου δέν εφαρμόζονται ός πρός τίς ύποχρεώσεις πού άπορρέουν άπό τά γενικά μέτρα πολιτικῆς έπί τῶν τιμῶν πού εφαρμόζονται στό σύνολο τῶν οικονομικῶν δραστηριοτήτων, ή άπό τά μέτρα πού λαμβάνονται όσον άφορᾶ τά κόμιστρα καί τούς δρους μεταφορᾶς γενικά, στό πλαίσιο τής όργανώσεως τής άγορᾶς μεταφορῶν ή μέρους αὐτῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II**Κοινές άρχές γιά τήν κατάργηση ή τή διατήρηση ύποχρεώσεων δημοσίας ύπηρεσίας****Άρθρο 3**

1. Όταν οι άρμόδιες άρχές τῶν Κρατῶν μελῶν άποφασίζουν τή διατήρηση έν δλω ή έν μέρει μιᾶς ύποχρεώσεως δημοσίας ύπηρεσίας, καί όταν αὐτό δύναται νά πραγματοποιηθεῖ μέ περισσότερους τοῦ ενός τρόπους έκαστος τῶν όποίων δύναται ύπό τούς αὐτούς δρους νά έξασφαλίσει τήν παροχή έπαρκῶν ύπηρεσιῶν μεταφορᾶς, οι άρμόδιες άρχές επιλέγουν τόν τρόπο πού εμφανίζει τό μικρότερο κόστος γιά τό κοινωνικό σύνολο.

2. Ἡ παροχή έπαρκῶν ύπηρεσιῶν μεταφορᾶς εκτιμᾶται σέ συνάρτηση μέ :

α) τό γενικό συμφέρον·

β) τή δυνατότητα χρησιμοποίησεως άλλων τρόπων μεταφορᾶς καί τήν ικανότητα αὐτῶν νά καλύπτουν τίς δεδομένες μεταφορικές άνάγκες·

γ) τά κόμιστρα καί τούς δρους μεταφορᾶς, πού δύναται νά προσφερθοῦν στούς χρησιμοποιοῦντες τίς μεταφορές.

Άρθρο 4

1. Οι επιχειρήσεις μεταφορῶν πρέπει νά υποβάλλουν αίτήσεις στίς άρμόδιες άρχές τῶν Κρατῶν μελῶν, γιά τήν όλική ή μερική κατάργηση όποιασδήποτε ύποχρεώσεως δημοσίας ύπηρεσίας όταν αὐτή ή ύποχρέωση συνεπάγεται οικονομικά μειονεκτήματα γιά τίς επιχειρήσεις αὐτές.

2. Στίς αίτήσεις τους, οι επιχειρήσεις μεταφορῶν δύναται νά προτείνουν τήν άντικατάσταση τοῦ τρόπου μεταφορᾶς πού χρησιμοποιεῖται, μέ άλλους τρόπους. Οι επιχειρήσεις κατ' έφαρμογή τοῦ άρθρου 5 καθορίζουν τό άποθεματικό πού είναι δυνατό νά βελτιώσει τήν οικονομική τους κατάσταση.

Άρθρο 5

1. Κάθε ύποχρέωση λειτουργίας ή μεταφορᾶς θεωρεῖται ότι συνεπάγεται οικονομικά μειονεκτήματα, όταν ή μείωση τῶν οικονομικῶν βαρῶν ή όποία δύναται νά προκύψει άπό τήν όλική ή μερική κατάργηση τής ύποχρεώσεως γιά μία έπιχείρηση ή όμιλο επιχειρήσεων πού άνάλαμβάνουν αὐτήν τήν ύποχρέωση, υπερβαίνει τή μείωση τῶν εσόδων πού προκύπτουν άπό τήν κατάργηση αὐτή.

Τά οικονομικά μειονεκτήματα καθορίζονται βάσει αναλυτικῆς καταστάσεως, ή όποία είναι ενημερωμένη εάν είναι άναγκαίο καί εμφανίζει τά ετήσια οικονομικά μειονεκτήματα πού συνίστανται στή διαφορά μεταξύ τής μειώσεως τῶν ετήσιων οικονομικῶν βαρῶν καί τής μειώσεως τῶν ετήσιων εσόδων, πού θά προέκυπτε άπό τήν κατάργηση τής ύποχρεώσεως.

Ἐάν πάντως ή ύποχρέωση λειτουργίας ή μεταφορᾶς άφορᾶ μία ή περισσότερες κατηγορίες μεταφορᾶς έπιβατῶν ή έμπορευμάτων στό σύνολο ή σέ ουσιώδες μέρος τοῦ δικτύου, ή οικονομική επιβάρυνση ή όποία θά έξαλείφετο μέ τήν κατάργηση τής ύποχρεώσεως, ύπολογίζεται βάσει τής κατανομῆς μεταξύ τῶν διαφόρων κατηγοριῶν κυκλοφορίας, τοῦ συνολικοῦ κόστους πού βαρύνει τήν έπιχείρηση σάν άποτέλεσμα τῶν μεταφορικῶν τής δραστηριοτήτων.

Στήν περίπτωση αυτή, το οικονομικό μειονέκτημα θα είναι ίσο με τη διαφορά μεταξύ του κόστους που πρέπει να καταλογιστεί στο τμήμα της δραστηριότητας της επιχειρήσεως που επηρεάζεται από τις υποχρεώσεις δημόσιας υπηρεσίας, και των αντιστοιχών εσόδων.

Τά οικονομικά μειονεκτήματα καθορίζονται, αφού ληφθούν υπόψη οι επιπτώσεις της υποχρεώσεως στο σύνολο της δραστηριότητας της επιχειρήσεως.

2. Η υποχρεωτική τιμολόγηση θεωρείται ότι συνεπάγεται οικονομικές επιβαρύνσεις όταν η διαφορά μεταξύ των εσόδων από τη μεταφορά ή οποία υπόκειται στην υποχρέωση αυτή και του οικονομικού βάρους που προκύπτει από αυτή τη μεταφορά, είναι μικρότερη από τη διαφορά μεταξύ των εξόδων που θα προέκυπταν από αυτή τη μεταφορά και των σχετικών οικονομικών επιβαρύνσεων αν η εκμετάλλευση έγένετο επί εμπορικής βάσεως, αφού ληφθούν υπόψη το κόστος λειτουργίας των επιχειρήσεων που υπόκεινται στην υποχρέωση και οι συνθήκες της αγοράς.

Άρθρο 6

1. Έντός έτους από την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού, οι επιχειρήσεις μεταφορών πρέπει να υποβάλλουν στις αρμόδιες αρχές των Κρατών μελών τις αιτήσεις, που προβλέπονται στο άρθρο 4.

Οι επιχειρήσεις μεταφορών δύνανται να υποβάλλουν αιτήσεις μετά την πάροδο της ανωτέρω προθεσμίας, όταν διαπιστώνουν ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 4 παράγραφος 1.

2. Αποφάσεις περί διατηρήσεως ή καταργήσεως, εν όλω ή εν μέρει, μετά από ορισμένο χρόνο, υποχρεώσεως δημόσιας υπηρεσίας, πρέπει να προβλέπουν την αντιστάθμιση των οικονομικών βαρών που προκύπτουν από αυτές.

Τό ποσό αυτής της αντισταθμίσεως καθορίζεται σύμφωνα με τις κοινές μεθόδους που καθορίζονται στα άρθρα 11 έως 13.

3. Οι αρμόδιες αρχές των Κρατών μελών πρέπει να λαμβάνουν αποφάσεις εντός έτους από την ημερομηνία υποβολής της αίτησεως, δσον αφορά τις υποχρεώσεις λειτουργίας και μεταφοράς, και εντός έξι μηνών, δσον αφορά την υποχρεωτική τιμολόγηση.

Τό δικαίωμα αντισταθμίσεως γεννᾶται κατά την ημερομηνία λήψεως της αποφάσεως από τις αρμόδιες αρχές, ἄλλα σέ καμία περίπτωση πρό τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1971.

4. Ἄν πάντως οἱ ἀρμόδιες ἀρχές τῶν Κρατῶν μελῶν τό θεωροῦν ἀναγκαῖο λόγω τοῦ ἀριθμοῦ καί τῆς σπουδαιότητος τῶν αἰτήσεων πού υποβάλλονται ἀπό κάθε ἐπιχείρηση, δύνανται νά παρατείνουν τήν προθεσμία πού προβλέπεται στήν πρώτη ὑποπαράγραφο τῆς παραγράφου 3, μέχρι τήν 1η Ἰανουαρίου 1972 τό ἀργότερο. Στήν περίπτωση αὐτή τό δικαίωμα ἀντισταθμίσεως γεννᾶται κατά τήν ἀνωτέρω ἡμερομηνία.

Ἄν οἱ ἀρμόδιες ἀρχές τῶν Κρατῶν μελῶν ἔχουν πρόθεση νά κάμουν χρήση αὐτοῦ τοῦ δικαιώματος, ἀνακοινῶνουν τοῦτο στίς ἐνδιαφερόμενες ἐπιχειρήσεις, ἐντός ἑξὶ μηνῶν ἀπό τήν ὑποβολή τῶν αἰτήσεων.

Στήν περίπτωση κατά τήν ὁποία Κράτος μέλος ἀντιμετώπιζει εἰδικές δυσκολίες, τό Συμβούλιο δύνεται, μετά ἀπό αἴτηση αὐτοῦ τοῦ Κράτους καί προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς, νά τοῦ ἐπιτρέψει νά παρατείνει μέχρι τήν 1η Ἰανουαρίου 1973 τήν προθεσμία πού προβλέπεται στήν πρώτη ὑποπαράγραφο αὐτῆς τῆς παραγράφου.

5. Ἄν οἱ ἀρμόδιες ἀρχές δέν λάβουν ἀπόφαση ἐντός τῶν καθορισμένων προθεσμιῶν, ἡ υποχρέωση γιά τήν ὁποία ὑπεβλήθη αἴτηση καταργήσεως κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἀρθρου 4 παράγραφος 1, θεωρεῖται σάν καταργηθεῖσα.

6. Τό Συμβούλιο μέ βάση τήν ἐκθεση πού ὑποβάλλεται ἀπό τήν Ἐπιτροπή πρό τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1972 ἐξετάζει τήν κατάσταση πού ὑπάρχει σέ κάθε Κράτος μέλος σχετικά μέ τήν ἐφαρμογή τοῦ παρόντος κανονισμοῦ.

Άρθρο 7

1. Κάθε ἀπόφαση διατηρήσεως ὑποχρεώσεως δύνεται νά περιλαμβάνει δρους γιά τή βελτίωση τῶν ἐπιχειρήσεων πού ἐπηρεάζονται ἀπό τήν ἐν λόγω ὑποχρέωση.

2. Ὅποιαδήποτε ἀπόφαση καταργήσεως μιᾶς ὑποχρεώσεως δύνεται νά προβλέπει τήν καθιέρωση ἐναλλακτικῆς γραμμῆς. Στήν περίπτωση αὐτή ἡ κατάργηση ἰσχύει μόνο ἀπό τή στιγμή κατά τήν ὁποία ἡ ἐναλλακτική γραμμή τίθεται σέ λειτουργία.

Άρθρο 8

1. Τό ἐνδιαφερόμενο Κράτος μέλος κοινοποιεῖ στήν Ἐπιτροπή, πρὶν τό ἐφαρμόσει, κάθε μέτρο περί καταργήσεως τῶν ὑποχρεώσεων λειτουργίας ἢ μεταφοράς, τό ὁποῖο προτίθεται νά λάβει, σχετικά μέ ὁποιαδήποτε γραμμή ἢ ὑπηρεσία μεταφοράς, πού δύνεται νά ἐπηρεάσει τό ἐμπόριο ἢ τή συγκοινωνία μεταξύ τῶν Κρατῶν μελῶν. Τό Κράτος αὐτό ἐνημερώνει σχετικά τά ἄλλα Κράτη μέλη.

2. Ἄν ἡ Ἐπιτροπή τό θεωρεῖ ἀναγκαῖο ἢ ἄν ἄλλο Κράτος μέλος τό ζητήσῃ, ἡ Ἐπιτροπή διαβουλεύεται μέ τά Κράτη μέλη σχετικά μέ τό προτεινόμενο μέτρο.

3. Ἡ Ἐπιτροπή ἀπευθύνει γνώμη ἢ σύσταση πρὸς δλα τά ἐνδιαφερόμενα Κράτη μέλη ἐντός δύο μηνῶν ἀπό τή λήψη τῆς κοινοποιήσεως ἢ ὁποία προβλέπεται στήν παράγραφο 1.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ III

Άρθρο 11

Έφαρμογή στις μεταφορές επιβατών, κομιστρών και δρων μεταφορᾶς πρὸς τὸ συμφέρον μιᾶς ἢ περισσοτέρων εἰδικῶν κατηγοριῶν προσώπων

Άρθρο 9

1. Τὸ ποσὸ τῆς ἀντισταθμιστικῆς καταβολῆς γιὰ τὰ οἰκονομικὰ βάρη πού ἀναλαμβάνουν οἱ ἐπιχειρήσεις λόγω τῆς ἐφαρμογῆς στὶς μεταφορές επιβατῶν, κομιστρών καὶ δρων μεταφορᾶς πού ἐπιβάλλονται πρὸς τὸ συμφέρον μιᾶς ἢ περισσοτέρων εἰδικῶν κατηγοριῶν προσώπων, ὀρίζεται σύμφωνα μὲ τὶς κοινές μεθόδους πού καθορίζονται στὰ ἄρθρα 11 ἕως 13.

2. Ἡ ἀντισταθμιστικὴ καταβολὴ χορηγεῖται ἀπὸ τὴν 1η Ἰανουαρίου 1971.

Ἄν Κράτος μέλος ἀντιμετωπίζει εἰδικές δυσχέριες, τὸ Συμβούλιο δύναται, μετὰ ἀπὸ αἴτηση αὐτοῦ τοῦ Κράτους καὶ κατόπιν προτάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς νὰ ἐπιτρέψει στὸ ἐνδιαφερόμενο Κράτος νὰ μεταθέσει τὴν ἀνωτέρω ἡμερομηνία στὴν 1η Ἰανουαρίου 1972.

3. Οἱ αἰτήσεις γιὰ ἀντιστάθμιση ὑποβάλλονται στὶς ἀρμόδιες ἀρχές τῶν Κρατῶν μελῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV

Κοινές μέθοδοι ἀντισταθμίσεως

Άρθρο 10

1. Τὸ ποσὸ τῆς ἀντισταθμιστικῆς καταβολῆς πού προβλέπεται στὸ ἄρθρο 6, στὴν περίπτωση ὑποχρέωσης λειτουργίας ἢ μεταφορᾶς πρέπει νὰ εἶναι ἴσο μὲ τὴ διαφορά μεταξὺ τῆς μειώσεως τῶν οἰκονομικῶν ἐπιβαρύνσεων καὶ τῆς μειώσεως τῶν ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως, ἂν τὸ σύνολο ἢ τὸ ἀντίστοιχο μέρος αὐτῆς τῆς ὑποχρέωσης καταργηθεῖ γιὰ τὸ διάστημα τοῦ χρόνου πού ἐξετάζεται.

Ἐάν πάντως, ὁ ὑπολογισμὸς τῶν οἰκονομικῶν μειονεκτιμῶν ἐγινε διὰ κατανομῆς, στὰ διάφορα μέρη τῆς μεταφορικῆς τῆς δραστηριότητας, τοῦ συνολικοῦ κόστους πού βαρύνει τὴν ἐπιχείρηση γι' αὐτές τὶς μεταφορικῆς δραστηριότητες, τὸ ποσὸ τῆς ἀντισταθμιστικῆς καταβολῆς εἶναι ἴσο μὲ τὴ διαφορά μεταξὺ τοῦ κόστους πού κατανέμεται στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς δραστηριότητας τῆς ἐπιχειρήσεως, πού συνδέεται μὲ τὴν ὑποχρέωση δημοσίας ὑπηρεσίας καὶ τὰ ἀντίστοιχα ἐσοδα.

2. Γιὰ τὸν καθορισμὸ τῶν οἰκονομικῶν ἐπιβαρύνσεων καὶ τῶν ἐσόδων, πού ἀναφέρονται στὴν παράγραφο 1, πρέπει νὰ λαμβάνονται ὑπόψη οἱ ἐπιπτώσεις ἀπὸ τὴν κατάργηση αὐτῆς τῆς ὑποχρέωσης στὸ σύνολο τῆς δραστηριότητας τῆς ἐπιχειρήσεως.

1. Τὸ ὕψος τοῦ ποσοῦ τῆς ἀντισταθμιστικῆς καταβολῆς ἰσοῦται, σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 5 καὶ τὸ ἄρθρο 9 παράγραφος 1, σὲ περίπτωση ὑποχρέωσης τιμολογήσεως, μὲ τὴ διαφορά τῶν δύο ποσῶν ὡς ἐξῆς :

α) τὸ πρῶτο ποσὸ ἰσοῦται μὲ τὴ διαφορά μεταξὺ τοῦ γινομένου τοῦ ἀναφερομένου ἀριθμοῦ μονάδων μεταφορᾶς ἐπὶ :

— εἴτε τὴν τιμὴ τοῦ πλέον εὐνοϊκοῦ κομιστροῦ, τοῦ ὁποιοῦ τὴν ἐφαρμογὴ θὰ ἠδύνατο νὰ ἀπαιτήσουν οἱ χρησιμοποιούντες, ἂν δὲν ὑφίστατο ἡ ὑποχρέωση τιμολογήσεως :

— εἴτε, ἂν δὲν ἐφαρμοζόταν τὸ ἀνωτέρω κόμιστρο, τὴν τιμὴ τοῦ κομιστροῦ πού θὰ ἐφαρμοζόταν ἂν ἡ διαχείριση τῆς ἐπιχειρήσεως γινόταν μὲ ἐμπορικὰ κριτήρια, λαμβάνοντας ὑπόψη τὸ κόστος τῆς παρεχόμενης ὑπηρεσίας καθὼς καὶ τὶς συνθήκες τῆς ἀγορᾶς,

καὶ τοῦ γινομένου τοῦ πραγματικοῦ ἀριθμοῦ μονάδων μεταφορᾶς ἐπὶ τὴν τιμὴ τοῦ κομιστροῦ πού ἐπιβάλλεται βάσει τῆς ὑποχρέωσης τιμολογήσεως, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐξεταζομένης περιόδου·

β) τὸ δεύτερο ποσὸ ἰσοῦται μὲ τὴ διαφορά μεταξὺ τοῦ κόστους, τὸ ὁποῖο θὰ προέκυπτε εἴτε ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ εὐνοϊκότερου κομιστροῦ εἴτε ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ κομιστροῦ τὸ ὁποῖο θὰ ἐφαρμοζόταν ἂν ἡ διαχείριση γινόταν μὲ ἐμπορικὰ κριτήρια καὶ τοῦ κόστους τὸ ὁποῖο προκύπτει ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ κομιστροῦ πού ἐπιβάλλεται βάσει τῆς ὑποχρέωσης τιμολογήσεως.

2. Ὅταν λόγω τῆς καταστάσεως τῆς ἀγορᾶς ἡ ἀντιστάθμιση πού ὑπολογίζεται σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τῆς παραγράφου 1, δὲν ἀρκεῖ νὰ καλύψει τὸ συνολικὸ κόστος τῶν μεταφορῶν πού ὑπόκεινται στὴν ἐν λόγω ὑποχρεωτικὴ τιμολογήση, τὸ ποσὸ τῆς ἀντισταθμιστικῆς καταβολῆς πού προβλέπεται στὸ ἄρθρο 9 παράγραφος 1 εἶναι ἴσο μὲ τὴ διαφορά μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ κόστους καὶ τῶν ἐσόδων πού προκύπτουν ἀπὸ τὴν ἐκτέλεση τῶν μεταφορῶν αὐτῶν. Ὅποιαδήποτε ἀντιστάθμιση πού ἔχει χορηγηθεῖ βάσει τοῦ ἄρθρου 10, πρέπει νὰ λαμβάνεται ὑπόψη κατὰ τὸν ὑπολογισμὸ αὐτό.

3. Οἱ ἐπιπτώσεις, τὶς ὁποῖες θὰ εἶχε ἡ κατάργηση τῆς ὑποχρεωτικῆς τιμολογήσεως στὸ σύνολο τῶν δραστηριοτήτων τῆς ἐπιχειρήσεως πρέπει νὰ λαμβάνονται ὑπόψη κατὰ τὸν ὑπολογισμὸ τῶν οἰκονομικῶν ἐπιβαρύνσεων καὶ ἐσόδων, πού προβλέπονται στὴν παράγραφο 1.

Άρθρο 12

Τὸ κόστος, πού προκύπτει ἀπὸ τὴ διατήρηση ὑποχρέωσεων πρέπει νὰ ὑπολογίζεται μὲ βάση τὴν ἀποτελεσματικὴ διαχείριση τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τὴν παροχὴ ὑπηρεσιῶν μεταφορᾶς ἱκανοποιητικῆς ποιότητας.

Ὁ τόκος πού ἀποφέρει τὸ κεφάλαιο εἶναι δυνατό νὰ ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὸν τόκο πού λαμβάνεται ὑπόψη στὸν ὑπολογισμὸ τῶν ἐξόδων.

Άρθρο 13

1. Αποφάσεις που λαμβάνονται σύμφωνα με τα άρθρα 6 και 9 πρέπει να καθορίζουν εκ των προτέρων τό ποσό της αντίσταθμίσεως για χρονικό διάστημα τουλάχιστον ενός έτους. Συγχρόνως πρέπει να καθορίζουν τους παράγοντες, που είναι δυνατό να επιφέρουν αναπροσαρμογή αυτού του ποσού.

2. Αναπροσαρμογή του ποσού που αναφέρεται στην παράγραφο 1 θα γίνεται κάθε έτος, μετά τό κλείσιμο των ετήσιων λογαριασμών της επιχειρήσεως.

3. Η αντίσταθμιστική καταβολή, τό ύψος της όποιας καθορίζεται εκ των προτέρων, γίνεται κατά δόσεις. Τά χρηματικά ποσά που οφείλονται λόγω της αναπροσαρμογής που αναφέρεται στην παράγραφο 2, καταβάλλονται άμέσως μετά τόν καθορισμό του ύψους της αναπροσαρμογής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V

Έπιβολή νέων υποχρεώσεων δημοσίας υπηρεσίας*Άρθρο 14*

1. Μέ εξαίρεση τίς περιπτώσεις που προβλέπονται στό άρθρο 1 παράγραφος 3, μετά τήν έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού, τά Κράτη μέλη δύνανται να επιβάλλουν υποχρεώσεις δημοσίας υπηρεσίας σε επιχειρήσεις μεταφορών μόνο κατά τό μέτρο που οί υποχρεώσεις αυτές είναι άπαραίτητες για τήν εξασφάλιση παροχής έπαρκών υπηρεσιών μεταφοράς.

2. Όταν οί άνωτέρω υποχρεώσεις συνεπάγονται για τίς επιχειρήσεις μεταφορών οίκονομικά μειονεκτήματα κατά τήν έννοια του άρθρου 5 παράγραφοι 1 και 2 ή οίκονομικές επιβαρύνσεις κατά τήν έννοια του άρθρου 9, οί άρμόδιες άρχές των Κρατών μελών πρέπει να προβλέπουν στίς αποφάσεις περί έπιβολής αυτών των υποχρεώσεων, τή χορήγηση αντίσταθμίσεως για τά οίκονομικά βάρη. Οί διατάξεις των άρθρων 10 έως 13 εφαρμόζονται ανάλογα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI

Τελικές διατάξεις*Άρθρο 15*

Αποφάσεις που λαμβάνονται από τίς άρμόδιες άρχές των Κρατών μελών σύμφωνα με τίς διατάξεις αυτού του κανονισμού, πρέπει να είναι αιτιολογημένες και να δημοσιεύονται κατά τόν κατάλληλο τρόπο.

Άρθρο 16

Τά Κράτη μέλη εξασφαλίζουν στίς επιχειρήσεις μεταφορών τή δυνατότητα να υποστηρίζουν με κατάλληλα μέσα

τά συμφέροντά τους, σε σχέση με τίς αποφάσεις που λαμβάνονται σύμφωνα με τίς διατάξεις αυτού του κανονισμού.

Άρθρο 17

1. Η Έπιτροπή δύναται να ζητεί από τά Κράτη μέλη να παρέχουν κάθε χρήσιμη πληροφορία αναφορικά με τήν εφαρμογή αυτού του κανονισμού. Όποτεδήποτε δε θεωρεί τούτο άναγκαίο, ή Έπιτροπή προβαίνει σε διαβουλεύσεις με τά ενδιαφερόμενα Κράτη μέλη.

2. Οί αντίσταθμίσεις που χορηγούνται σύμφωνα με τόν παρόντα κανονισμό, εξαιρούνται της προκαταρκτικής διαδικασίας ενημερώσεως, ή όποια προβλέπεται στό άρθρο 93 παράγραφος 3 της συνθήκης περί ίδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οίκονομικής Κοινότητας.

Τά Κράτη μέλη γνωστοποιούν άμέσως στην Έπιτροπή λεπτομέρειες, ταξινομημένες κατά κατηγορία υποχρεώσεως, των αντίσταθμίσεων που χορηγούνται για τά οίκονομικά βάρη που αναλαμβάνουν οί επιχειρήσεις μεταφορών, λόγω της διατηρήσεως των υποχρεώσεων δημοσίας υπηρεσίας που καθορίζονται στό άρθρο 2, ή της εφαρμογής στίς μεταφορές επιβατών, των τιμών και των δρων μεταφοράς που επιβάλλονται προς τό συμφέρον μιάς ή περισσοτέρων ιδιαίτερων κατηγοριών προσώπων.

Άρθρο 18

1. Τά Κράτη μέλη εκδίδουν εγκαίρα και άφου συμβουλευθούν τήν Έπιτροπή, τίς αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις για τήν εφαρμογή αυτού του κανονισμού, και ιδιαίτερα του άρθρου 4.

2. Όταν τό Κράτος μέλος ζητεί τούτο ή άν ή Έπιτροπή τό θεωρεί σκόπιμο, προβαίνει σε διαβουλεύσεις με τά Κράτη μέλη, για τά προτεινόμενα σχέδια των μέτρων που αναφέρονται στην παράγραφο 1.

Άρθρο 19

1. Όσον άφορά τίς επιχειρήσεις σιδηροδρόμων, ό κανονισμός αυτός εφαρμόζεται για τίς μεταφορικές δραστηριότητες των κάτωθι σιδηροδρομικών επιχειρήσεων :

— Société nationale des chemins des chemins de fer belges (S.N.C.B.)/ Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)

— Deutsche Bundesbahn (DB)

— Société nationale des chemins de fer français (S.N.C.F.)

- Azienda autonoma delle Ferrovie dello Stato (FS)
- Société nationale des chemins de fer luxembourgeois (C.F.L.)
- Naamloze Vennootschap Nederlandse Spoorwegen (NS)

2. Όσον αφορά τις άλλες επιχειρήσεις μεταφορών, ο κανονισμός αυτός δεν εφαρμόζεται στις επιχειρήσεις που παρέχουν, κατά κύριο λόγο, υπηρεσίες μεταφοράς τοπικού ή περιφερειακού χαρακτήρα.

3. Εντός τριών ετών από την έναρξη ισχύος αυτού του κανονισμού, το Συμβούλιο αποφασίζει, με βάση τις αρχές και τους στόχους, που προβλέπει το Κεφάλαιο II της απόφασής του της 18ης Μαΐου 1965, τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν όσον αφορά τις υποχρεώσεις που είναι συνυφασμένες με την έννοια της δημοσίας υπηρεσίας, οι οποίες επηρεάζουν τις δραστηριότητες μεταφορών και δεν καλύπτονται από τον παρόντα κανονισμό.

Άρθρο 20

Ο παρών κανονισμός αρχίζει να ισχύει την 1η Ιουλίου 1969.

Ο παρών κανονισμός είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα σε κάθε Κράτος μέλος.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις 26 Ιουνίου 1969.

Για το Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

G. THORN